

Mál nr. 71/2018**M og
V vegna sjúklingatryggingar X****Gildissvið sjúklingatryggingar vegna húðmeðferðar 28. apríl 2016.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 19..2018, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 22.3.2018.

Tölvupóstur M, dags. 22.3.2018.

Tölvupóstur V, dags. 23.4.2018, ásamt afrit tölvupóstsamskipta V við lögmann X.

Málsatvik.

M gekkst undir húðmeðferð hjá X 28. apríl 2016 í því skyni að húðflúr á hægri framhandlegg hans yrði fjarlægð að hluta með lasertækni.

M lýsir atvikum þannig að hann hafi komið til meðferðar hjá X og lasermeðferð hafi hafist án þess að meðferðarsvæðið væri sótthreinsað og að sá hjúrunarfræðingur sem hafi haft hann til meðferðar hafi verið mjög öruggur við beitingu þeirra tækja sem notuð voru. Annar hafi síðan tekið við og sá verið mun öruggari við notkun tækisins. Að sögn M var síðan ekki búið um meðferðarsvæðið eftir meðferðina 28. apríl 2016. Hinn 2. maí 2016 hafi M síðan leitað til læknis vegna sýkingar og fengið sýklalyf. M var ekki ánægður með árangur umræddrar meðferðar og afleiðingar og þegar hann kom til viðtals 3. maí 2016 hjá X og fékk hann endurgreiddan kostnað við meðferðina og segist hafa verið tjáð að sá starfsmaður sem hafi haft hann til meðferðar hafi ekki verið jafn vanur lasermeðferð eins og sá sem kláraði meðferðina. M leitaði síðan til sérfræðings í september 2016 og greindist með varanlegan húðskaða á handlegg sem hann rekur til meðferðar X.

M telur að það verði að líta til þeirra sjónarmiða sem hvíli á baki við lög um sjúklingatryggingu nr. 111/2000 um að þau miði að því að tryggja tjónþola víðtækari rétt á bótum en hann eigi skv. almennum skaðabótareglum og gera honum auðveldara að ná fram rétti sínum. Þannig verði að líta svo á að orsakatengsl séu sönnuð á milli meðferðar X og þeirrar sýkingar sem M var greindur með 2. maí 2016 og staðfest er í læknisvottorði, og þess varanlega skaða sem M telur sig hafa fengið eftir meðferð hjá X og staðfestur sé í læknisvottorði sérfræðings sem hann leitaði til haustið 2016. Einnig vísar M til þess að lasertæki X hafi ekki verið tilkynnt né tekin út af Geislavörnum ríkisins og verði því ekki slegið föstu að tæki það sem X notaði hafi virkað rétt. M vísar annars vegar til 1. tl. og hins vegar til 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingar og telur að meðferð sú sem hann fékk hafi ekki verið framkvæmd rétt og sýking sú sem hann fékk í kjölfar meðferðar sé fylgikvilli sem ekki sé sanngjarnt að hann þoli bótaust.

V telur að X hafi framkvæmt húðmeðferð M með eðlilegum hætti og hann hafi verið upplýstur um að hann þyrfti að koma nokkrum sinnum til meðferðar sem og að passa vel upp á meðferðarsvæðið eftir hverja meðferð sem og hafi M skrifað undir að hann gerði sér grein fyrir því að meðferðin gæti valdi roða, bólgu og mari, jafnvel sári. V vísar til þess að við eftirmeðferð M hinn 3. maí 2016 hafi verið eðlilegur gróandi á meðferðarsvæðinu þó rifnað hefði ofan af blöðrum á nokkrum stöðum. M hafi verið ósáttur við að húðin gréri ekki eins og hafi það verið samkomulag milli hans og X að hann kæmi ekki aftur og þó M hafi fengið það eina meðferðarskipti endurgreitt felist ekki í því viðurkenning á því að meðferðin hafi verið ófullnægjandi. V telur að engin merki sýkingar hafi verið á meðferðarsvæðinu þegar M kom til eftirmeðferðar hjá X 3. maí 2016 og þó læknisvottorð liggja fyrir frá Læknavaktinni um að M hafi fengið sýklalyf sé kerfislægum einkennum ekki lýst frekar í vottorðinu og engin slík hafi komið fram í fyrrnefndri eftirmeðferð hjá X. V hafnar því að skilyrði 1. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu séu uppfyllt þar sem tjón sé ekki sannað og vísar einnig til þess að M hafi einungis komið einu sinni til meðferðar hjá X, en ljóst hafi verið í upphafi að X upplýsti M um að hann þyrfti að koma nokkrum sinnum til að meðferðin bæri þann árangur á húðflúr fjarlægðist

að því marki sem M hafði óskað eftir. Einnig sé ósannað að búnaður hafi verið í ólagi eða að starfsmenn hafi hagað meðferð öðruvísi en ætla mátti. V telur skilyrði 4. tl. 2. gr. laganna heldur ekki uppfyllt þar sem M hafi ekki lokið meðferð né upplýst um tíðni sýkinga eða fylgikvilla.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 1. gr. laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000 eiga sjúklingar, sbr. 2. gr. laga um réttindi sjúklinga, rétt til bóta samkvæmt lögnum sem verða fyrir líkamlegu eða geðrænu tjóni hér á landi í tengslum við rannsókn eða sjúkdómsmeðferð m.a. hjá heilbrigðisstarfsmanni sem starfar sjálfstætt og hlotið hefur löggildingu landlæknis til starfans. Í 2. gr. laganna segir að bætur skuli greiða án tillits til þess hvort einhver ber skaðabótaábyrgð samkvæmt reglum skaðabótaréttarins, enda megi að öllum líkindum rekja tjónið til einhverra þeirra atvika sem síðan eru rakin í tl. 1-4. Í 1. tl. 2. gr. laganna er mælt fyrir um bótaskyldu ef ætla má að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði og í 4. tl. er vísað til tjóna sem hljótast af meðferð og tjónið er af sýkingu eða öðrum fylgikvilla sem er meiri en svo að sanngjarnt sé að sjúklingur þoli það bótalaust.

Við mat á því hvort annars vegna 1. eða 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingar eigi við verður að líta til þeirra þess sem kemur fram um sönnun, þ.e. að sýna verði fram á tjón og að tjón verði að öllum líkindum að vera rakið til þess að meðferð hafi ekki verið hagað eins vel og var hægt eða sýking hafi orðið meiri en svo að sanngjarnt sé að sjúklingur þoli það bótalaust. Við mat á þessum atvikum verður sönnunarbyrði ekki snúið alfarið við heldur hvílir á tjónþola að sýna fram á að atvik hafi „að öllum líkindum“ verið með þeim hætti. Í gögnum þessa máls liggur ekki fyrir hvort máli skipti að M lauk ekki fyrirhugaðri meðferð hjá X eða óháð sérfræðiálit á því hvort ástand M sé þess eðlis að ætla megi að meðferð X hafi ekki verið hagað sem skyldi. Þykir því ekki ljóst að af öllum líkindum hafi M orðið fyrir tjóni sem rekja megi til þess að meðferð X hafi ekki verið hagað sem skyldi. Í gögnum málsins verður því heldur ekki fundin stoð að þau tæki sem X notaði til húðmeðferðar hafi ekki uppfyllt skilyrði til þeirrar notkunar, þó mögulega hafi orðið vanhöld á eftirliti stjórnvalda með tækjunum. Ekki þykir heldur vera sýnt fram á að skilyrði 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu séu uppfyllt. Miðað við þau gögn sem liggja fyrir í málinu telst M því ekki eiga rétt á bótum úr sjúklingatryggingu X hjá V.

Niðurstaða.

Tjón M bætist ekki úr sjúklingatryggingu X hjá V.

Reykjavík, 8. maí 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögmaður

Jón Magnússon lögmaður